

Nar har været Gaardmand og altsaa har Erfaring paa dette Omraade.

Ordføreren (Kosloff): I Anledning af den Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem for Slagelse (Røedt) skal jeg bemærke, at for det første betvivler jeg ikke, at det ærede Medlem har meget stor Kærlighed til det danske Landbrug. Det har han vist paa forskellige Maader, og det skal jeg ikke drage i Tvivl, men saa maa det ærede Medlem ogsaa tro paa, at vi Landmænd have den bedste Indsigt i Landbrugsforhold, og at naar vi gaa til saadanne Bestemmelser som denne, mène vi at vedtage noget, der vil gavne det danske Landbrug. Jeg vil spørge det ærede Medlem, hvorfor han tror, at man ved at vedtage en saadan Bestemmelse vil gribe forstyrrende ind i Forholdet, saa at det vil komme til at staa os. Det ærede Medlem udtalte jo, at man vilde gribe forstyrrende ind i Forholdene og derved staae det danske Landbrug. Det er efter min Mening urimeligt at tro dette. At man vedtager en saadan Bestemmelse som denne, kan i hvert Fald intet Menneſte have noget imod. Det ærede Medlem udtalte, at naar en Mand i England køber en Drittel Smør til Forhandling og stiller den op i sit Vindue, ved det ikke har holdt sig godt, køber han ikke mere deraf i Fremtiden, hvor den saa er fra. Det skal altsaa forstås saaledes, at naar vi her i Danmark vedtage en Bestemmelse om, at vi ikke maa have andre Konserveringsmidler i Smør end Røgsalt, og de andre Lænde have andre Bestemmelser, hvorved deres Smør bliver mere holdbart end vort, købes der for Fremtiden mindre af vort Smør. Men det ærede Medlem stylder Bevis for, at det danske Smør ikke har været holdbart, og at vi ikke have arbejdet hen til at gøre det saa holdbart som muligt. Vi ere netop komne ud over de Banfælsigheder, vi have haft at kæmpe imod. Naar vi ved at pasteurisere Fløden er der opnaaet at gøre Smørret mere holdbart. I Bilagene findes Udtalelser af enkelte Mænd om, at man snarere skal gaa andre Veje for at gøre Smørret mere holdbart end at bruge andre Konserveringsmidler end Røgsalt. Men jeg vil spørge: Hvordan kan man gribe forstyrrende ind ved at vedtage en saadan Bestemmelse? Det ærede Medlem vilde glæde mig, og jeg tror ogsaa andre i Salen, ved at gøre dette klart, thi selvfølgelig vil ingen vedtage en saadan Bestemmelse, hvis den gør Skade.

Jeg ved ikke, om jeg som Ordfører har nogen Forpligtelse til at stille Trættén mel-

lem det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgtreds (Wagner) og det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgtreds (Bust) om, hvilke Rør der giver den fedeste Mælk, og paa hvad Tid, men jeg kunde næsten føle mig opfordret til at sige et Par Ord derved. Jeg tror, de have Uret begge to, idet de ikke have faaet defineret Spørgsmaalet tydeligt nok. Det er nemlig bekendt, at af nyfalkende Rør skal man bruge det største Kvantum Mælk til at producere et Pund Smør, men af gammelmalende Rør skal man bruge mindre Mælk til at producere et Pund Smør. Men Gemmeligheden stikker dertil, at ved den gammelmalende Rør er der vel meget Smør af forholdsvis lidt Mælk, men Smørret er ikke af den Kvalitet, som af den anden Rør. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men blot sige, at de ærede Medlemmer have Uret begge to.

Wagner: Der blev rettet en direkte Opfordring til mig fra det ærede Medlem for Ribe (Bust) om at forklare, hvad jeg mente med mine Angreb paa ham, hvortil mine Hentydninger om "Ben" sigtede. Jeg maa tilstaa, at dette Spørgsmaal har forundret mig.

Ordet "Ben" har jeg brugt i Sammenhæng med mine Udtalelser om Smørinspektøren og Landbrugsministeren, altsaa nærmest vedrørende mig selv. Jeg ved derfor ikke, hvad han sigtede til. Jeg er overbevist om, at han har en god Samvittighed, men jeg tror, han paa Venenes Omraade er mere jagtlyndig end jeg. Jeg har ikke talt om hans Ben, og jeg vil overlade ham ganske til hans Betragtninger i saa Henseende. Hvad hans Udtalelser angaar om disse meget omtalte gammelmalende og nyfalkende Rør, er det allerede meget for en Officer, at der bliver tældet en Dom, som giver os begge Uret, af den højtærede — jeg siger nu højtærede — Ordfører i Udvalget. Det er jo allerede for mit Vedkommende saa meget, at jeg godt kan slaa mig til Ro dermed. Men det, som det ærede Medlem dog vist ikke vil nægte, er, at han fortalte sig, og det skal man nødig gøre, naar man slaar ind paa den Tone i Diskussionen, som det ærede Medlem i Reglen indlader sig paa. For fortaler man sig på, saa gør man sig en lille Smule — ja, det er maaske ikke parlamentarisk at sige det, men man gør sig en lille Smule latterlig. Man skal ikke fortælle sig ved en saadan Læslighed. I øvrigt maa jeg sige, at det bringer mig til at se en lille Smule mildere paa det veltalende ærede Medlem for Ribe, at han kan fortælle sig;